

TÀ THẦN

Hiện tượng có thật ?

TỪ CHỜN

Chứng kiến

Khoảng năm 14 tuổi, tôi chứng kiến một chuyện rất thú vị và nhớ hoài cho tới nay. Lúc đó gia đình ở quê nội Tây Ninh. Gần nhà có mở một trường dạy võ Taekwondo do một võ sư Nam Hàn hướng dẫn. Thầy tên là Ann, Trung Sĩ quân đội Nam Hàn, được đưa về các tỉnh ở miền Nam để dạy võ Taekwondo theo một chương trình phổ biến văn hoá Hàn Quốc ở Việt Nam.

Tôi còn nhớ Thầy chỉ biết nói tiếng Việt “tốt lắm” với lại “không tốt” và theo anh thông ngôn thì Thầy cũng không biết chữ Hàn. Nghe nói, Ở Nam Hàn, từ nhỏ Thầy đã lên núi chuyên học võ thuật, tới năm 18 tuổi thì xuống núi và vào quân đội. Dù không biết chữ nhưng Thầy có Huyền Đai Đệ Tam Đẳng, nên quân đội phong Thầy cấp bậc Trung Sĩ để làm huấn luyện viên.

Lúc còn nhỏ tôi rất khăng khiu, yếu ớt, cho nên hay bị mấy bạn học lớn con ăn hiếp. Có khi tôi quá sợ phải trốn học ở nhà. Nhân dịp này ba tôi gọi tôi vào đây học võ, mong trị được cái bệnh nhút nhát của tôi. Trong võ trường phần đông là thanh niên, bọn nhỏ chúng tôi chỉ có mấy đứa. Thường thì Thầy An có vẻ thích đùa giỡn với tụi tôi, nhưng với các võ sinh người lớn thì Thầy rất nghiêm.

Nếu không biết Thầy có đai đen ba gạch, thì ngoài đời cũng không ai dám động tới Thầy đâu bởi vì Thầy bự con như người Âu Mỹ vậy. Mỗi lần đi biểu diễn võ thuật Thầy thường hay có màn đấu tự do với ba người, thường là học trò của Thầy. Sức mạnh của Thầy thể hiện rõ nét lúc ba người cùng tấn công, đá vào người Thầy, Thầy chỉ dùng một tay gạt ngang là cả ba lăn lông lóc trên sân cỏ. Một lần nọ, thấy người học trò đá ba miếng ván không bẻ, Thầy bèn xuống sân tự mình đá thử. Cú đá không những làm gãy ba miếng ván mà bốn người giữ ván đều văng ra xa, té sóng soài.

Ngoài ra, Thầy có thể dùng trán đập bể năm viên gạch hay dùng ngón tay cái chọt bể ba viên gạch. Điều này trước khi gặp Thầy tôi chưa thấy ai làm được như vậy. Theo tưởng tượng của tôi, nếu Thầy đánh trúng một ai thì người đó chắc chắn sẽ bị thương, hoặc có thể mất mạng không chừng.

Một lớp võ Taekwondo

Một bữa nọ, trong giờ nghỉ giải lao giữa buổi tập, Thầy An lên phòng khách uống nước, tôi nghe hai anh cùng học võ với tôi nói chuyện. Một người nói, chỉ tay vào một người khác đang đi cách đó 200 thước:

- Tao năn nỉ thằng Thức cho nó về đó. Nó “lên” rồi. Thiếu một chút nữa là nó đánh Thầy An rồi.

- Thì mày cứ để coi ai ăn. Chưa chắc ai ăn ai à nha.

Nói tới đây, đột nhiên hai người dừng lại, vì người đi ở đằng xa chợt quay lại. Khi đến gần, tôi thấy đó là anh Thức, cũng cùng học với chúng tôi. Nhưng mặt mày anh đỏ lờ đỏ lửng như say rượu, cặp mắt thì hình như lờ ra. Anh nói với hai anh bạn bằng một giọng rất lạ, không phải giọng của anh thường ngày.

- Mi nói gì ta đó? Thôi được, ta tha tội cho mi.

Rồi anh bỏ đi trở lại hướng cũ. Tôi nghe mà không hiểu gì hết! Anh Thức là học trò, chưa nói tới chuyện anh ốm tong ốm teo vì ăn chay trường, thêm phần thấp lùn, chắc đứng tới vai Thầy An là

cùng, lại đòi...đánh Thầy, một võ sư Taekwondo Đệ Tam Đẳng, bực con gấp ba lần. Vậy mà mấy anh còn nói “chưa biết ai ăn ai”! Còn nữa, sao anh nghe được chuyện chúng tôi nói khi ở cách đó 200 thước? Rồi bộ dạng giống như lên đồng của anh nữa!

Khi tôi hỏi lý do, hai anh, mặt rất nghiêm nghị, buông một câu gọn lỏn:

- Thầy Thức có võ Thần.

Từ đó về sau, tôi cứ theo hai anh hỏi riết nên mấy anh kể hết cho tôi nghe. Võ Thần không biết nguồn gốc ở đâu, nhưng người biết võ Thần chỉ cần đọc một câu thần chú là “lên” liền. Nghĩa là có một người đã chết nào đó nhập vào điều khiển cơ thể. Điều này giải thích bộ mặt đỏ rần của anh Thức. Khi “lên” thì múa quyền rất chuyên nghiệp, cứ như đã tập võ được cỡ 10 năm trở lên. Nghe nói có người còn múa trên Mai Hoa Thung được nữa. Trong võ thuật Trung Hoa thì đi quyền trên Mai Hoa Thung, tức là bước trên những hàng cọc đóng xuống đất theo một hình thể nào đó, thường là Bát Quái Đồ, là khó nhất. Ai làm được như vậy là “võ công thượng thừa” rồi đó.

Một võ sinh múa quyền trên Mai Hoa Thung.

Có rất nhiều môn phái võ Thần. Có môn phái khi “lên” thì xưng là Tề Thiên và múa Hầu Quyền (võ khỉ), khi thì xưng là Quan Công, cầm đại đao năm sáu chục ký múa vùn vụt v.v...dù trước đó

không hề tập võ một ngày nào. Nhưng lát sau, khi tỉnh lại thì không nhớ là mình đã làm gì. Thậm chí những va chạm trong lúc đánh nhau với người khác, nếu có, sau đó cũng sẽ để lại những vết bầm đau đớn trên cơ thể như thường. Mấy anh nói rằng đã chứng kiến anh Thức đá vô góc cây mít, phá bể một miếng, rồi khi tỉnh lại thì chun sung vù, phải bóp thuốc rượu hết cả tuần.

Một điểm đặc biệt là người có võ Thần sẽ tự động phản ứng, trả đòn nếu có người khác tấn công bất ngờ, không cần phải đọc thần chú gì cả. Đây chính là điểm mà mấy anh nói “thiếu chút nữa thằng Thức nó đánh Thầy An rồi”. Số là khi chúng tôi tập các thế võ thì Thầy An hay đi sửa tay sửa chun, nhưng cách làm của Thầy có vẻ khá là mạnh bạo, nên anh Thức tự động... “lên” để tự vệ. Chắc mọi người sẽ thắc mắc sao anh Thức có võ Thần rồi còn học Taekwondo làm gì? À, đa số mấy anh trong võ trường là lính Nghĩa Quân, người ta khuyến khích mấy anh đi học cho có sức khỏe và tinh thần thượng võ. Ai đi học sẽ được quyền lợi gì đó cho nên anh nào còn trẻ, chưa có gia đình đều đi tập.

Biểu diễn công phá ván Taekwondo

Nghe kể chuyện võ Thần xong thì tôi ham lắm. Tôi bèn hỏi anh Thức muốn học phải làm sao? Anh nói dễ lắm, chỉ cần đến nhà anh, cúng bàn thờ tổ một nải chuối rồi anh truyền câu thần chú cho. Vậy là xong, nhưng sau đó phải ăn chay trường mới được. Ăn mặn là bị hành xác rắng chịu! Bình thường tôi đã ăn chay tháng 10 ngày theo gia đình rồi, nên thấy như vậy cũng đâu có mất công gì nhiều, tôi bèn hứa hôm sau sẽ đến nhà anh. Tuy nhiên sau đó tôi

lại mắc học thi, nên cả tuần sau tôi mới đến nhà anh được. Xui quá, khi tôi đến nhà thì cửa đóng then cài, mấy người hàng xóm nói rằng anh đi nhà thương dưới Sài Gòn rồi.

Gần một tháng sau, tôi mới gặp lại anh. Trông anh rất tiêu tụy, xanh xao, nhưng khi nghe tôi nói đến chuyện học võ thì anh cũng rất hăng hái, bảo cứ đến nhà. Sẵn đó tôi hỏi sao anh lại đi bệnh viện vậy? Anh nói xin với các vị Thần thôi không học nữa, các vị không chịu nên mới hành xác anh. Khi vào bệnh viện người ta không tìm ra anh bị bệnh gì nên cho về. Tôi hỏi sao anh không đến nhờ sư phụ giúp đỡ? Anh nói rằng đâu có sư phụ nào đâu, lúc trước anh cũng học câu thần chú qua một người bạn mà thôi. Cũng không nghe nói muốn nghỉ thì phải làm gì. Nghe đến đây thì tôi sợ quá, tỉnh mộng liền. Giác mơ học võ Thần của tôi cũng tan biến. Tôi tính học cho vui thôi, té ra vướng vào là không có đường lui nữa! Một thời gian sau lớp võ Taekwondo giải tán và cho đến nay tôi cũng không gặp lại anh lần nào nữa.

Cứ tưởng rằng chỉ có mình tôi mới biết chuyện đó nhưng sau này tôi mới phát hiện ra một trường hợp nữa rất gần gũi với mình. Đó là con rể cậu Hai của tôi. Anh cũng ở Tây Ninh và cũng có học võ Thần, nhưng dấu kín, không nói với gia đình. Hồi đó, khi phát hiện tôi có hỏi thì anh cười, nói học để phòng thân thôi mà. Sau này anh chuyển ra Bà Rịa nên tôi không gặp anh nữa. Lúc 40 tuổi tôi có gặp lại anh ở Bà Rịa thì nghe cậu Hai tôi nói nhỏ là anh bị điên. Anh vẫn sinh sống bình thường như mọi người chỉ có điều nếu gặp bất kỳ một miếng giấy nào thì anh sẽ viết lên cho đầy tờ giấy mới thôi.

Cậu Hai có cho tôi xem vài tờ. Thú thật, tôi không biết đó là chữ gì. Tất cả những giấy tờ quan trọng trong nhà như hộ khẩu, sổ khám bệnh, đều phải giấu kín nếu không anh sẽ viết lên toàn bộ những tờ giấy đó. Như vậy, người nhà phải đi ra tới trụ sở xã làm giấy tờ lại rất mất công. Nếu ai có hỏi thì anh trả lời chữ đó quan trọng lắm rồi anh cười. Và chuyện đó cứ tiếp diễn cho tới khi anh

mất vì bị bệnh. Tôi không dám hỏi gia đình mà chỉ ngẫm hiểu có lẽ đó là kết quả của việc học võ Thần.

Tương tự

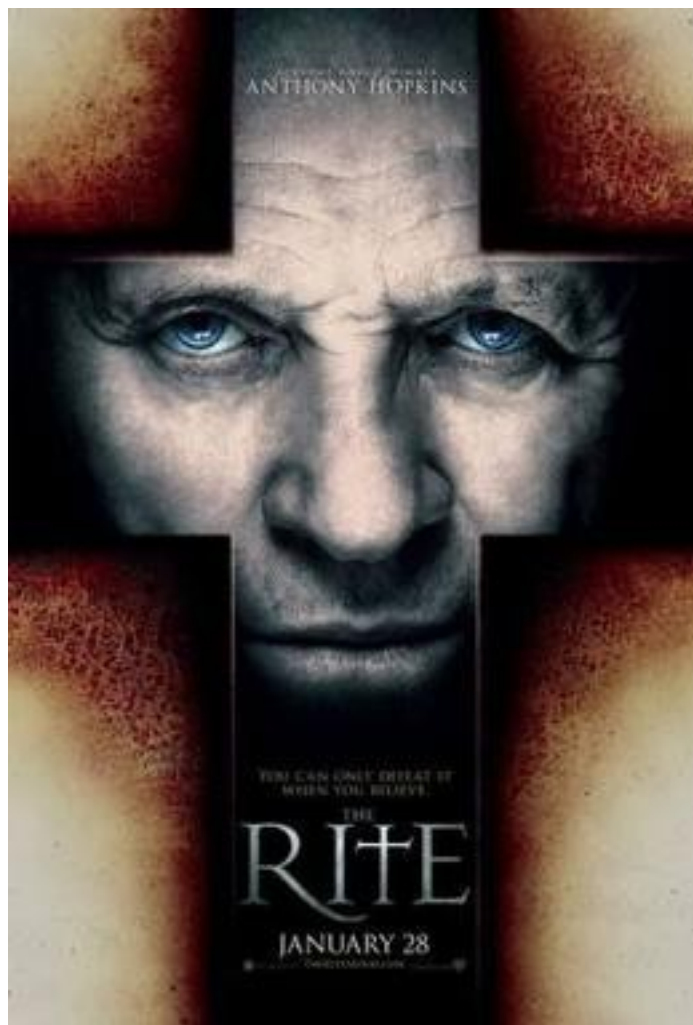
Sau này trong cuộc đời, bản thân tôi có cơ duyên chứng kiến nhiều chuyện khá lạ lùng, không thể giải thích được. Tuy phần lớn sau này biết là lừa đảo, thí dụ như giả bộ lên đồng rồi cho số hoặc trị bệnh. Dĩ nhiên mấy người tin theo tìm mua vé số giống như vậy đều không trúng, chưa kể phải cúng cho ông thầy đồng một khoản kha khá. Còn con bệnh thì khi hết khi không. Nhưng cũng có vài chuyện mà người ta thường gọi là “huyền diệu hay phép lạ”, thậm chí xảy ra trong chính giòng họ tôi.

Thí dụ như tiệm Hai của tôi ở gần chợ Long Hoa, Tây Ninh. Gia đình chú tiệm rất nghèo, phải làm thuê làm mướn để sống. Tiệm Hai không biết chữ nhưng một hôm bỗng kêu mọi người lại, nói bằng một giọng kỳ lạ rằng ai bệnh thì bà sẽ khám cho. Rồi mỗi ngày đúng giờ đã định bà khám bệnh, kê toa thuốc bằng tiếng Pháp, chữ viết rất đẹp và điều ngạc nhiên là các dược sĩ nói tên thuốc, phân lượng trúng ngay chóc. Nhưng hết giờ thì bà tỉnh lại và không biết nãy giờ mình làm gì. Trường hợp này bây giờ người ta gọi là vong nhập. Nghĩa là có hồn một vị Bác Sĩ đã chết nhập vào cơ thể tiệm. Không ai theo dõi coi bệnh có hết không, nhưng tiếng đồn vang xa, người ta đến nhà tiệm chờ khám bệnh, tụ họp thành một cái chợ chòm hỏm. Thậm chí có đăng báo nên nhiều người ở tuốt dưới Sài Gòn, Châu Đốc... mướn xe lên trị bệnh đau dài dài trước nhà. Tới nỗi chính quyền xã phải cho lính đến giữ trật tự.

Người bệnh để tiền hoặc quà tặng lại để đền ơn, nhưng bà không lấy tiền, chỉ nhận trái cây thôi. Chú Hai tôi thì nghĩ khác, ông mua một số thuốc Tây thông dụng về để trong cái thúng dạ trước hàng ba. Nếu trong toa bà cho có ghi thuốc đó, thì người bệnh thường mua lại của ông coi như là cảm ơn gia đình. Ông chỉ dám lấy một ít tiền lời thôi. Sự việc kéo dài mấy tháng trời. Rồi một hôm, bỗng nhiên bà thôi không khám bệnh nữa mà không hề nói trước gì cả.

Có hỏi thì bà cũng không biết tại sao. Cái chợ trước nhà dần dần giải tán và chú thêm tiếp tục sống nghèo, hẩm hiu như trước. Còn nhiều chuyện nữa, và tôi nghĩ quý đồng đạo, nhất là những vị từng ở trong quân đội hay làm ở nhà thương, sẽ có nhiều chuyện hấp dẫn hơn cả ngàn lần. Tôi chỉ kể vài chuyện tiêu biểu để giới thiệu cho đề tài của bài này thôi.

Giải đáp

Quảng cáo phim The Rite

Sau này tôi đọc thêm sách báo và biết được không những ở Việt Nam và các nước phương Đông, mà ở Âu Tây cũng có đầy đủ những câu chuyện na ná như vậy. Thí dụ như truyện Bác Sĩ Faustus bán linh hồn cho quỷ để có nhiều kiến thức và được giàu

có. Vị Bác Sĩ nhận được mọi thứ như ý muốn, nhưng cuối cùng phải trả giá bằng cái chết bi thảm. Chuyện đã được viết thành một vở kịch rất hay năm 1592. Hoặc gần đây nhất, năm 2011, là bộ phim kinh dị rất ăn khách The Rite (Lễ trừ tà), do ngôi sao Anthony Hopkins đóng vai chính, dựa trên một câu chuyện có thật ở Hội Thánh Công Giáo Rome. Phim kể câu chuyện một vị tu sĩ không tin vào lễ trừ tà của các linh mục vì ông cho rằng “tà nhập” là bệnh tâm thần, cần điều trị bằng y khoa chứ không phải bằng nghi lễ tôn giáo. Sau khi chứng kiến những điều rất khó tin mà cũng rất kinh dị, ông tự nguyện trở thành linh mục chuyên làm lễ trừ tà. Phim này giờ có thể mua đĩa coi hay lên YouTube.

Bây giờ tìm hiểu trên Internet thì thấy nghi lễ trừ tà (hay trừ tà), nghĩa là đuổi một hồn quỷ nhập vào con người, từ lâu đã được thực hiện trong hầu hết các tôn giáo như Phật Giáo, Hồi Giáo, Do Thái Giáo, Thiên Chúa Giáo, Ấn Giáo, Lão Giáo v.v...

Suy nghĩ

Trong Đạo Cao Đài cũng có nghe nhiều truyền thuyết về chức sắc đuổi ma quỷ, trị bệnh điên, chứ chưa thấy văn bản chính thức nào của Hội Thánh đề cập vấn đề này. Nhưng trong Di Lạc Chơn Kinh có nói tầng trời Phi Tướng Diệu Thiên có Trục Tà Tinh Phật. Và có một điểm nổi bật trong triết lý Cao Đài là mọi tín đồ đều biết Chúa Quỷ, còn gọi là Quỷ Vương, Satan, Lucifer, hiện nay được phong là Đại Tiên Kim Quang Sứ. Vị Đại Tiên này có quyền phép gần bằng với Đức Chí Tôn Thượng Đế và cầm đầu một lực lượng gồm những quỷ nhân (những người phạm Thiên Điều tức là luật trời, bị phạt làm quỷ) hay hồn quỷ (những linh hồn làm theo lệnh của Chúa Quỷ). Họ được phép mượn tên của Đức Chí Tôn và tất cả các đấng thiêng liêng khác để thử thách mọi người, nhất là các chức sắc hay tu sĩ. Ai vượt qua thì được lên ngôi vị cao hơn trên cõi thiêng liêng hằng sống sau khi qua đời. Trái lại, không vượt

qua được thì tùy nặng nhẹ mà bị phạt, còn sống thì đau ốm, tai nạn còn chết rồi thì phải đầu thai lại để đền tội.

Đây là một khái niệm rất mới mẻ so với các tôn giáo khác trước đây, cho rằng thần tiên đối lập với ma quỷ và chánh thần luôn luôn tiêu diệt tà thần, bảo vệ con người. Bây giờ chánh cho phép tà mượn tên. Vậy mới đáng sợ!

Từ ngàn xưa, phân biệt đâu là chánh thần đâu là tà thần tương đối dễ dàng. Như trong truyện Phong Thần Diễn Nghĩa, thần tiên được miêu tả có hình dạng đẹp đẽ còn ma quỷ dị hợm gớm ghiếc. Gần như nhìn bề ngoài có thể đoán đúng tới 99, 99%. Hoặc là cứ xét các hành vi, các đảng thiêng liêng thì dạy đạo, cứu người, ban phước. Quỷ ma, trái lại, gây bệnh tật, làm hại con người. Chánh tà phân biệt rất rõ ràng để con người biết mà theo chánh tránh tà.

Nhưng nay, theo Cao Đài Giáo thì tà thần, ma quỷ lại là giám khảo một kỳ thi quan trọng: Hội Long Hoa. Và một điều hết sức đáng để ý là hầu như không thể biết ai là tà thần vì họ được phép mượn tên các đảng thần tiên và dĩ nhiên là có thể thực hiện các huyền diệu như trong mấy câu chuyện đã kể ở phần trước. Bây giờ biết ai là quỷ ma để tránh là hết sức khó khăn vì người ta sẽ xưng tên cùng với chức vụ thật cao, thậm chí xưng là Đức Chí Tôn, để lừa mình. Còn một điều quan trọng hơn nữa là nhiều khi họ âm thầm thâm nhập vào bên trong suy nghĩ của mình, nên mình tưởng đó không phải là người khác xúi giục! Nói chung, những việc họ xúi mình làm nghe rất có lý, hợp với tinh thần đạo đức, hợp với “chơn truyền” nhưng cuối cùng sẽ dẫn mình vào rắc rối không giải quyết được. Thông thường, mình thích cái gì, họ sẽ cho mình cái đó, nói chung là trăm phương ngàn kế để thử thách. Thích áo mảo, thì cho áo mảo, thích tiền, thì cho làm thủ quỹ v.v... Kể cả cho thấy một vài phép lạ để tin họ! Những phép lạ này Đức Hộ Pháp gọi là “mỵ thuật hay mỵ pháp” (mỵ = lừa dối) trong bài diễn văn ngày 9/2/1949 tại Đền Thánh. Tuy nhiên, tín đồ bình thường như chúng ta không thể biết được cái nào là “mỵ” đâu.

Một trong những cách dễ gặp nhất mà cũng dễ bị sập bẫy nhất là xúi cãi lộn. Ngay trong tập thể Đạo Cao Đài, chúng ta cũng thấy dù đã qua 96 năm, đồng đạo mình vẫn còn những tranh cãi y hệt

như lúc mới mở đạo. Cũng vẫn là những chuyện như phải để cái đĩa trái cây ở đâu, phải quỳ ở chỗ nào, phải rót nước cúng mấy phân, phải để xác người chết quay đầu vô hay quay đầu ra, phải viết chữ như thế nào mới... “trúng pháp”! Đáng buồn cho những vị đạo hữu đó, vì không có khả năng hiểu triết lý, kinh sách của đạo nên “pháp” đối với họ là những chuyện lòng vòng rườ rịa vậy đó. Nhiều khi họ xem việc cãi nhau về chỗ để cái đĩa trái cây quan trọng hơn việc sửa chữa tánh hung hăng, sẵn sàng chỉ trích người khác của bản thân họ.

Có người cúng ngày bốn lượt, đọc thánh ngôn thuộc lòng, nhưng chỉ cần trái ý là họ sẵn sàng xỏ ngọt, mắng nhiếc, thưa kiện, động tay động chân với người đối diện như thường. Sẽ có người nói rằng: nhưng mà tôi nói trúng, ông đó nói trật, nên tôi phải “bảo vệ chân lý” chớ. Nghe rất hợp lý để... cãi lộn, phải không chư vị? Ở các họ đạo, đã có nhiều vụ thưa kiện ra chánh quyền, toà án để giải quyết chỉ vì trái ý nhau rồi. Còn nhớ trong bài diễn văn ngày 27/7/1932 Đức Hộ Pháp có kể chuyện một nhóm tín đồ Cao Đài tự tách ra thành chi phái, rồi thưa Ngài ra toà án Pháp nhằm triệt hạ Hội Thánh, nhưng không thành công! Lúc ra toà thì chẳng còn anh em, đồng đạo, tình thương gì nữa, mà thực sự là kẻ thù, nên họ gán cho Ngài đủ thứ tội. Đến mức Ngài nói rằng nếu vào thời vua chúa hồi trước thì đó là tội “rơi đầu”. Và chuyện Đức Ngài bị thưa không phải chỉ có một lần nếu chúng ta chịu khó đọc sử đạo! Vậy mà hiện nay, cũng còn rất nhiều vị đang tìm cách để... kiện đồng đạo mình và thật sự muốn anh em mình... rơi đầu cho hả dạ! Tóm lại, tà thần trong kỳ ba cũng vẫn gây hại cho người, nhưng cách xúi giục tinh vi khó phát hiện, khó né tránh hơn nhiều. Chánh cho tà mượn tên, tức là đúng sai bây giờ lẫn lộn không phân biệt được.

Kết

Chắc nhiều người sẽ thắc mắc, giờ mình phải làm sao vì đúng sai không còn phân biệt được nữa? Thánh ngôn Cao Đài đã dạy rằng kỳ ba này chỉ có một loại “vũ khí” duy nhất giúp tín đồ chúng ta

tự vệ. Đó là đạo đức. Bước đầu là hãy giữ trọn đạo làm người theo những nguyên tắc của Nho Tông (Đạo Khổng). Thiết nghĩ, không cần bàn chi cho cao xa, chỉ cần bấy nhiêu thôi: nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Đạo đức sẽ là dấu hiệu để thần tiên biết mà bảo vệ mình và tà thần phải bó tay bỏ cuộc, không thử thách nữa. Chúng ta cũng biết, trong Con Đường Thiêng Liêng Hằng Sống, Đức Hộ Pháp dạy việc chọn các chơn linh vào Cung Hiệp Thiên Hành Hoá dựa vào bằng cấp “trọn lành” chớ không phải phạm vị Thần, Thánh, Tiên, Phật. Trọn lành là người có đạo đức ở mức cao đó vậy.

Cũng có người nói rằng tôi cũng muốn làm người hiền, nhưng xung quanh tôi toàn là hung dữ, biết sao bây giờ! Nhưng nếu thật lòng muốn làm người hiền, thì dù mình đứng vẫn phải né tránh người hung dữ, chịu nhịn họ, chịu thua họ, thậm chí là chịu nhục nhã nữa chớ sao. Biết đâu họ là những giám khảo khắc nghiệt của Hội Long Hoa!!! Hãy luôn nhớ rằng, thua ở thế gian nhưng được phần trên cõi thiêng liêng hằng sống. Còn nếu muốn thắng người khác ở thế gian này bất kể chuyện mất phần trên cõi thiêng liêng thì đó cũng là quyền của chính mình mà!

Từ Chơn

22/12/2021